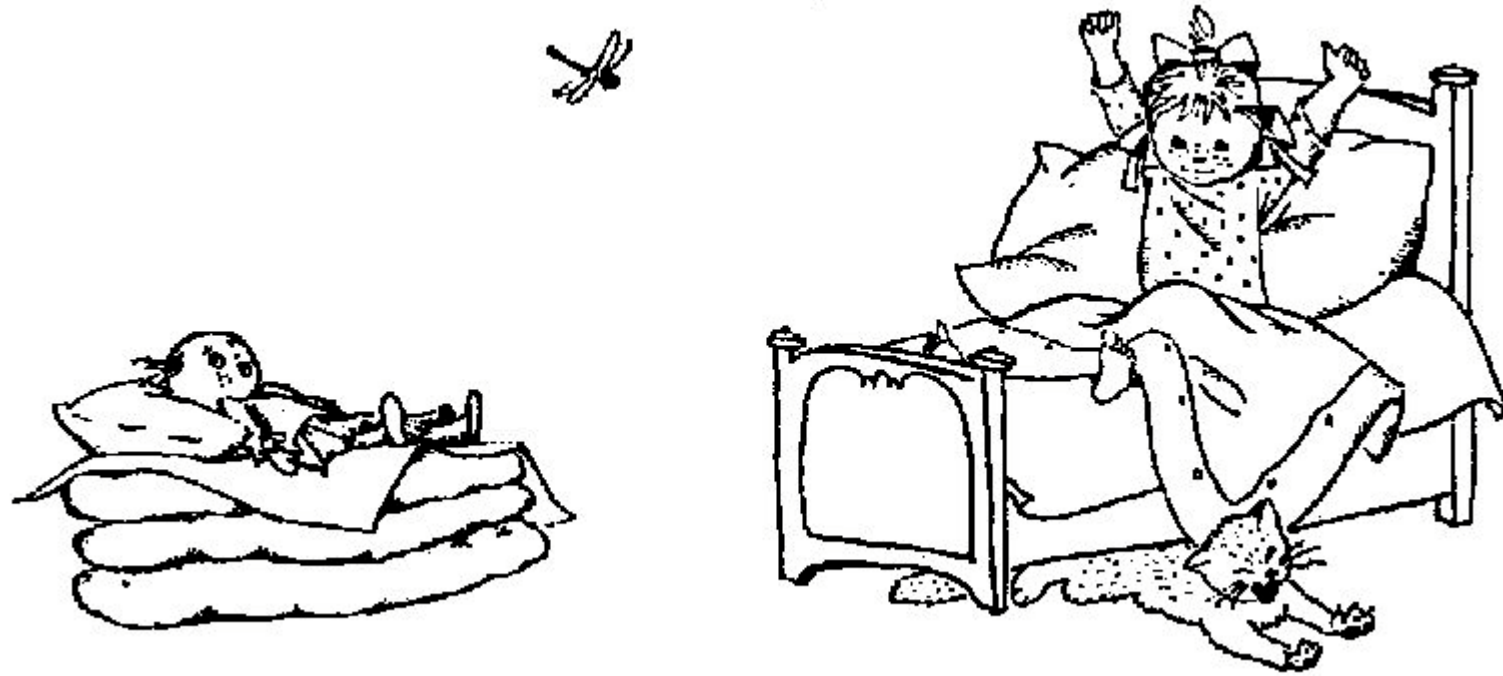

אחותי הקטנה השובבה

דורותי אדורדס (1950)

1. הולכים לדוג.

אני ילדה אנגליה, שמי מרי בראון. כשהייתי קטנה הייתה לי אחות קטנה ממני. והיא הייתה שובבה מאוד. אספר לכם כמה סיפורים על אחותי השובבה. הנה הסיפור הראשון.

יום אחד, כשאחותי הייתה בת ארבע, באו חברים לבית שלנו. לכולם היו רשתות דיג. "מרי, בואי לדוג" אמרו לי. "מותר לי ללכת לדוג?" שאלתי את אמי. "כן, מותר לך" אמרה אמא. היא נתנה לי רשת, קצת לחם וחמאה ובקבוק חלב. ואז אחותי הקטנה השובבה אמרה: "גם אני רוצה ללכת! גם אני רוצה!" "את יכולה ללכת, ננסי" אמרה אמא "אבל אסור לך לדוג, ואסור להיכנס למים."

והיא לא נתנה לאחותי רשת דיג. אבל אחותי אהבה לאסוף אבנים קטנות, ולכן אמא נתנה לה תיק קטן בשבילן, ונתנה לה גם קצת לחם וחמאה וגם בקבוק חלב ותפוח עץ גדול.

"אסור שננסי תיכנס למים" אמרה לי אמא "את צריכה לדאוג לה."
"טוב, אמא" אמרתי.
הלכנו לנחל קטן. החברים וגם אני הורדנו את הנעליים והגרביים שלנו ונכנסנו למים עם הרשתות. זה היה בקיץ והמים לא היו קרים.
"אסור לך להיכנס למים" אמרתי לאחותי "אל תחלצי את נעליך. אסור לך לדוג. אספי אבנים ושימי אותן לתיק שלך."
דגנו ודגנו, אבל לא תפסנו שום דג. ואז אמר אחד הילדים:
"ראי, אחותך במים."

בארוחת הערב לא קיבלתי עוגה. אמא אמרה "תאכלי רק לחם וחמאה. לא דאגת טוב לאחותך."
קיבלתי רק לחם וחמאה.
אחותי נשכבה במיטה ואמא נתנה לה קצת חלב חם.
ואתם יודעים מה מצאה אמא בתיק הקטן שלה?
היא מצאה דג! כן, דג קטן!
"תראי!" אמרה אמא "אחותך הקטנה דגה דג עם התיק הקטן שלה."

ראית את אחותי השובבה במים עם נעליים וגרביים.
"צאי מיד מהמים!" אמרתי.
"לא" אמרה אחותי השובבה.
רציתי לתפוס אותה, אבל היא ברחה ונפלה למים.
השמלה שלה נרטבה, וגם הנעליים והגרביים היו רטובים.
הוצאנו אותה מהמים.
"היא עלולה להצטק" אמרו הילדים "לכי ושבי בשמש!"
אמרו לה.
לקחנו את הדברים הרטובים ושמנו אותם על הדשא לייבוש. אחותי התחילה לבכות.
נתנו לה קצת לחם וחמאה והיא אכלה את הכל. היא אכלה את הלחם וחמאה שלה, וגם את הלחם וחמאה שלי. היא שתתה את החלב שלה וגם את החלב שלי.
והיא עוד אכלה את תפוח העץ שלה.
כשהשמלה והנעליים והגרביים התייבשו היא לבשה אותם והלכנו הביתה.
"אחותך נכנסה למים" אמרה אמא.
"איך ידעת, אמא" אמרתי "ייבשנו את הכל."
"כן ייבשתם, אבל לא גיהצתם אותם."

2. אחותי הקטנה חלתה.

אחותי הקטנה אהבה לדבר. היא דיברה עם כל אחד. היא דיברה אל האנשים שבאו אלינו הביתה. היא דיברה עם האנשים ברחוב ובחנויות, היא דיברה עם ידידה הדוור. כולם אהבו לדבר עם אחותי הקטנה. היא הייתה משעשעת מאוד.

יום אחד אחותי הקטנה חלתה. "אני חולה" אמרה.

"את צריכה להישאר במיטה" אמרה אמא "ואני אקרא לרופא."

"לא רופא! רופא רע! אני לא אוהבת רופא!" אמרה אחותי השובבה.

"הרופא הוא אדם נחמד. הוא יעשה אותך שוב בריאה" אמרתי לננסי.

אמא נתנה לננסי כוס חלב חם. היא גם נתנה לה בובה וספרים יפים.

אבל אחותי הקטנה לא רצתה לשחק עם הצעצועים שלה. היא לא רצתה להסתכל על התמונות בספרים שלה.

"היום אני חולה" אמרה. הדוור, הידיד שלה, בא לבקר אצלה. הוא נתן לה תפוח אדום גדול, עפרון ופנקס קטן, ולאמא הוא נתן מכתב.

"אני חולה" אמרה אחותי הקטנה לדוור "אני צריכה להישאר במיטה ולשתות חלב חם ולהסתכל על התמונות בספרים שלי. אני לא רוצה להישאר במיטה.

אני לא רוצה רופא. רופא רע!"

"רופא הוא טוב" אמר הדוור "הוא יעשה אותך בריאה שוב. מהר מאוד תוכלי לשחק בחדר ואחר כך גם בגינה."

אחרי הצהריים אבא חזר הביתה. הוא ראה שאחותי הקטנה שוכבת במיטה.

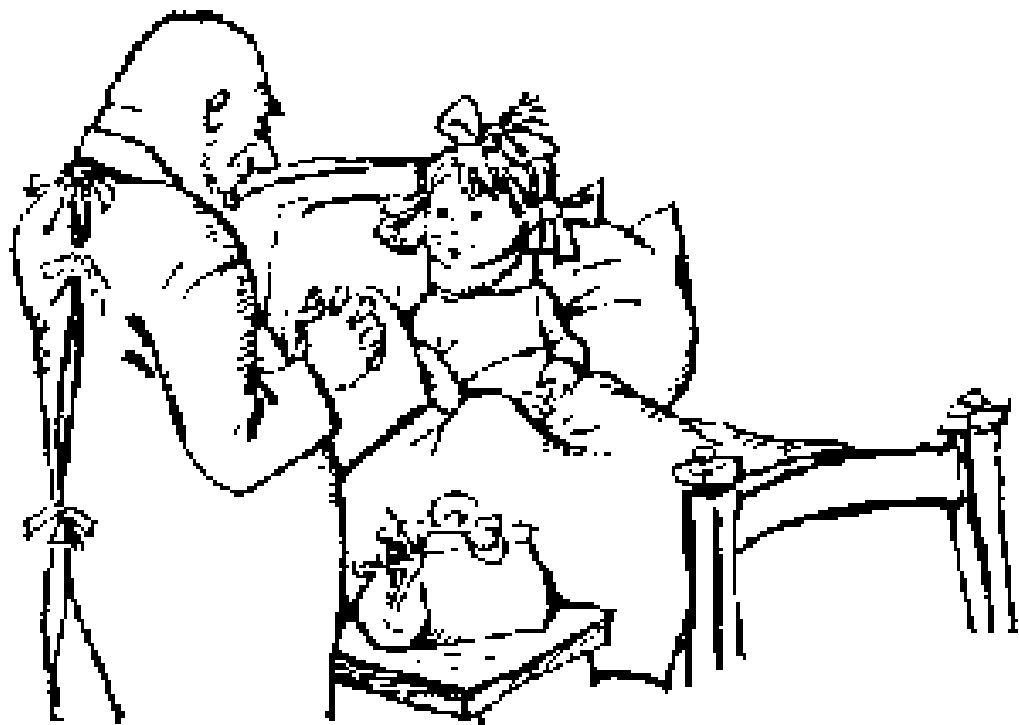
"למה את במיטה?" שאל אבא.

"אני חולה" אמרה אחותי הקטנה "אני צריכה להישאר במיטה, לשתות חלב חם ולהסתכל על התמונות שבספרים שלי."

"עוד מעט יבוא הרופא ויעשה אותך בריאה שוב" אמר אבא.

"לא רופא! רופא רע! אני לא אוהבת רופא!"

"הרופא יבוא עם תיק שחור קטן" אמר אבא "בתיק יש לו הרבה דברים מעניינים."

"איזה דברים?" שאלה אחותי הקטנה.
"לא אוכל להגיד לך. תראי אותם כשהרופא יבוא."
עכשיו אחותי הקטנה כבר לא אמרה 'רופא רע!'
כשאמא נכנסה לחדר עם הרופא אמרה ננסי:
"הלו רופא! מה יש בתיק שלך? תראה לי את הדברים
המעניינים שבתיק, בבקשה." היא לא שכחה אפילו לומר
'בקשה'.
"הלו, ילדה קטנה!" אמר הרופא "הנה התיק שלי וכל
הדברים שבתיק. האם הם מעניינים?"
אחותי הקטנה הסתכלה על התיק של הרופא. היא
הסתכלה על הכל שבתוך התיק. היא פתחה את הפה
שלה ועשתה הכל שהרופא אמר לה לעשות.
והוא אמר: "זה הכל, ילדה קטנה. שלום. בקרוב תהי
בריאה שוב. אמא תיתן לך קצת תרופה. תקבלי אותה
שלוש פעמים ביום כמו ילדה טובה. את ילדה טובה?"
"כן הרופא, אני ילדה טובה מאוד" אמרה אחותי
השובבה "בוא גם מחר שוב. אני רוצה לראות שוב את
הדברים שבתיק שלך."
אבל הרופא לא חזר, כי ננסי לקחה את התרופה
והבריאה מהר.

3. אחותי השובבה עושה עץ-בקבוק.

יום אחד אחותי קמה מוקדם מאוד. אמא הייתה במטבח והכינה ארוחת בוקר למשפחה ולא ראתה שאחותי הקטנה לא במיטה. אחותי השובבה הלכה לסככה ולקחה משם את קטן. אחר כך יצאה לגינה. זה היה בסתיו. בגינה היו עלים אדומים וצהובים רבים. היו גם פרחים בערוגות. אחותי הקטנה באה לערוגה אבל לא הסתכלה בכלל על הפרחים היפים שאבא שלנו שתל. היא דרסה את הפרחים וחפרה גומה בערוגה. אתם יודעים למה היא עשתה כך? היא רצתה לנטוע בלוט. היה לה בלוט חום יפה ביד. היא חפרה גומה בערוגה ושמה את הבלוט בגומה. אחר כך שמה שם גם מקל קטן, כדי לדעת את המקום בו נמצא הבלוט. היא הייתה ילדה חכמה מאוד. נכון? אחותי הקטנה באה למקום הזה אחרי ארוחת בוקר ולפני ארוחת צהוריים ולפני ארוחת ערב. היא הוציאה את הבלוט ושמה אותו שוב באדמה. יודעים אתם למה הוציאה את הבלוט? היא רצתה לראות האם הוא גדל.

בערב אבא בא הביתה וראה את הפרחים הדרוסים. הוא כעס מאוד. "את ילדה רעה מאוד" אמר אבא "מדוע דרסת את הפרחים שלי?" "לא רציתי לדרוס את הפרחים. רציתי רק לנטוע את הבלוט שלי. רציתי לראות אם הוא גדל" ואחותי הקטנה התחילה לבכות. "הבלוט שלך לא יצמח אם תוציאי אותו כל פעם" אמר אבא "תני לי אותו." אבא לקח בקבוק, שם בו קצת מים ושם את הבלוט. "עכשיו תוכלי לראות איך הוא צומח" אמר. אחותי הקטנה שמה את הבקבוק על החלון. היא הסתכלה עליו כל הזמן, אבל הבלוט לא צמח. היא שמה את הבקבוק ליד המיטה שלה והסתכלה עליו בבוקר ובערב, אבל הבלוט לא צמח. "שימי את הבקבוק על החלון ולכי לשחק עם הבובה שלך" אמרה לה אמא שלי. אחותי הקטנה שמה את הבקבוק על החלון והלכה לשחק עם הבובה. מהר מאוד היא שכחה בכלל על הבקבוק.

יום אחד היא הסתכלה על הבקבוק וראתה נובט ירוק קטן.

"אני רואה נובט קטן ירוק" קראה אחותי.

היא הייתה מאוד מרוצה והראתה לכולם את עץ-הבקבוק שלה.

"עכשיו נוכל לנטוע את הבלוט" אמר אבא שלי.

הוא הלך לסככה, לקח את ונטע את הבלוט קרוב לבית שלנו.

עץ-הבקבוק גדל וגדל ועכשיו זה כבר עץ גדול, גבוה יותר מאחותי, שהיא עכשיו גם כן גדולה.

4. הבובה היפה שלי

כשהייתי ילדה קטנה קיבלתי בובה חדשה. היו לה פנים יפים ועיניים יפות וגם השמלה שלה הייתה יפה. הבובה שלי יכלה לפתוח ולעצום עיניים ולומר "א-מא". לא שיחקתי עם הבובה שלי. פחדתי לשבור אותה. הבובה נשארה בקופסה והקופסה עמדה בארון בחדר של אמא שלי. כשרציתי לראות את הבובה אמא הייתה מוציאה את הקופסה מהארון והראתה לי אותה. הסתכלתי זמן מה ואחר כך אמא שמה את הקופסה חזרה לארון. גם לאחותי הקטנה הייתה בובה. הבובה שלה לא הייתה חדשה ולא הייתה יפה. היא הייתה ישנה ומלוכלכת. היה לה רק עין אחת ולא היו לה שערות. השמלה שלה לא הייתה יפה. אבל אחותי הקטנה אהבה אותה מאוד. היא לקחה אותה לגן ולחצר. היא שמה אותה על הרצפה ועל הדשא. וכשנשכבה במיטה, לקחה את הבובה אתה. יום אחד אמא שלי עבדה במטבח. היא הכינה ארוחת בוקר למשפחה ושאלה אותי: "מרי! אולי את יודעת איפה האחות הקטנה שלך?"

"לא, לא יודעת."

"אז לכי וחפשי אותה" אמרה אמא שלי "ארוחת בוקר כבר מוכנה."

הלכתי לחפש את אחותי הקטנה. חיפשתי בחצר. היא לא הייתה שם. חיפשתי בסככה. היא לא הייתה שם. חיפשתי בגינה. היא לא הייתה שם. ואז חזרתי הביתה. פתאום שמעתי רעש בחדר של אמא שלי. פתחתי את הדלת והסתכלתי פנימה.

הארון היה פתוח והקופסה של הבובה שלי עמדה על הרצפה. היא הייתה פתוחה אבל הבובה לא הייתה שם. ואז ראיתי את אחותי השובבה עם הבובה שלי בידיה. "שימי את הבובה בקופסה" אמרתי.

"לא, אינני רוצה" אמרה אחותי הקטנה.

"זו בובה שלי! תני לי אותה!" אמרתי.

אבל אחותי הקטנה השובבה לא רצתה לתת לי את הבובה שלי. רציתי לקחת ממנה את הבובה. משכתי, וגם היא משכה. והבובה נפלה על הרצפה. הרמתי אותה והסתכלתי עליה. הפנים היפים שלה נשברו.

לקחתי את הבובה שלי על הידיים והיא לא אמרה א-מא. התחלתי לבכות ואחותי השובבה הקטנה התחילה גם היא לבכות.

אמא שלנו באה לחדר.
"אל תבכו. ניקח את הבובה לרופא בובות והוא יתקן אותה" אמרה.
ואתם יודעים מה עשתה אמא שלי?
היא לקחה את הבובה שלי לרופא בובות והיא לקחה גם את הבובה של אחותי הקטנה לרופא בובות.
יום אחד אמא שלנו חזרה הביתה ונתנה לנו את הבובות שלנו.
לבובה שלי היו פנים יפים ושערות. היא יכלה לעצום ולפתוח את העיניים ולומר א-מא.
הבובה של אחותי הקטנה הייתה גם כן יפה. היה לה אף חמוד, ועיניים יפות ושערות ויכלה גם היא לומר א-מא.
גם שמלתה הייתה יפה.
אבל אחותי השובבה לא אהבה את הבובה החדשה.
היא לא הוציאה אותה לחצר או לגינה. היא לא שמה אותה על הרצפה או על הדשא. היא הכניסה אותה לקופסה ולא הוציאה אותה יותר.

5. אחותי הקטנה חותכת תמונות

בסתיו אחד, כשהייתי עוד ילדה קטנה, ואחותי הייתה ילדה עוד יותר קטנה, ירד גשם בלי הפסקה. זה היה באוקטובר. היה קר מאוד וגשם ירד כל יום. כשיצאנו החוצה, לבשנו מעילי גשם. אבל אחותי הקטנה אהבה ללכת במים. יום אחד היא הלכה במים ורגליה נרטבו. היא הצטננה וקיבלה עיניים אדומות.

"את לא תוכלי לצאת החוצה" אמרה אמא שלי "את תישארי בבית ותהי ילדה טובה."

אבל אחותי לא אהבה זאת.

"אני רוצה לצאת לגשם! אני רוצה לצאת!"

"תסתכלי על התמונות בספר שלך" אמרה אמא שלי.

"אני לא רוצה! אני רוצה לצאת לגשם!"

אחותי הייתה שובבה מאוד.

אז אמא אמרה:

"אתן לך מספריים שלי ותוכלי לחתוך תמונות."

אמא נתנה לה קצת ספרים ישנים ומספריים ואחותי הקטנה התחילה לחתוך תמונות. היא חתכה כלב וחתול,

ודוב חום ושועל אדום. היא חתכה גם קצת פרחים ועוד תמונות שונות.

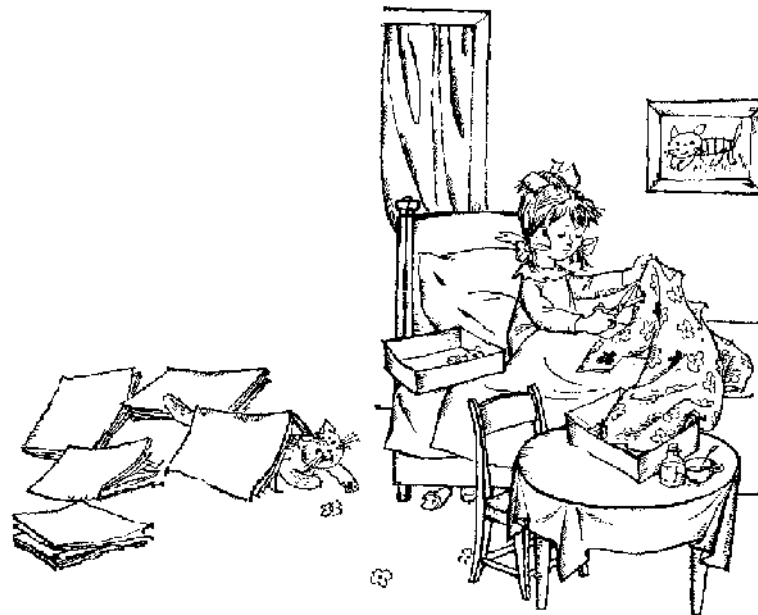
ואז ראתה קופסה גדולה על כסא. היא פתחה את הקופסה וראתה שמלה נהדרת עם פרחים כחולים מצויירים עליה. אחותי השובבה רצתה לחתוך רק פרח אחד. כך היא עשתה. אבל זה מצא חן בעיניה והתחילה לחתוך הרבה פרחים.

פתאום אמא שלי נכנסה. היא כעסה מאוד.

"את ילדה רעה, רעה מאוד" אמרה "זו הייתה השמלה

הטובה ביותר שלי. יותר לא אתן לך מספריים."

ולא נתנה.

6. הולכים לגן חיות.

יום אחד אחותי הקטנה לא רצתה לאכול ארוחת הבוקר. אמא נתנה לה לארוחה ביצה, קצת לחם וחמאה וכוס גדולה של חלב. אבל היא לא רצתה לאכול. "תאכלי את הביצה!" אמרה אמא. "אני לא רוצה. ביצה רעה!" "אז לא תוכלי ללכת לגן החיות ביום ראשון!" אמרה אמא. ואחותי התחילה לאכול. היא אכלה את הביצה ולחם בחמאה, היא גם שתתה את כוס החלב. היא רצתה מאוד ללכת לגן החיות. ביום ראשון לבשנו את השמלות היפות ביותר שלנו, גרביים לבנים ונעליים לבנות, והלכנו לגן החיות. הלכנו לשם עם ג'ין, בת דודה שלנו. היא הייתה נערה גדולה, בת שש-עשרה. לקחנו אוטובוס ומהר הגענו לגן החיות. היה שם מעניין מאוד. ראינו בגן חיות הרבה חיות: נמרים, שועל אדום, דוב חום, זאב וכמה קופים מצחיקים. הקופים קפצו ושיחקו בכלוב שלהם.

ואז ראינו סחרחרה קטנה ליד האגם. היו עליה מכוניות קטנות, סוסים ודובים. הסחרחרה הסתובבה והמכוניות וסוסים עלו וירדו. "אני רוצה ללכת לסחרחרה" קראה אחותי הקטנה. כשהסחרחרה נעצרה אחותי הקטנה רצה למכונית קטנה והתיישרה בה. הסחרחרה הסתובבה שוב. אחר כך נעצרה. ג'ין, בד הדודה שלנו, אמרה: "ננסי, עכשיו נלך שוב לראות את הקופים! אין לנו יותר כסף." "אני רוצה לנסוע שוב בסחרחרה!" קראה אחותי השובבה. "בואי כבר, ננסי" אמרתי. והלכנו לראות שוב את הקופים. הם היו משעשעים מאוד. "אבל איפה ננסי?" שאלה ג'ין פתאום. הסתכלנו סביב אבל לא ראינו אותה. חזרנו לסחרחרה אבל היא לא הייתה שם. היו שם אנשים רבים אבל אותה לא ראינו. "צריכים להודיע לשוטר" אמרה בת דודה שלי, ג'ין. הלכנו לתחנת משטרה. שם ראינו שוטר. "אבדנו ילדה קטנה" אמרה ג'ין, בת הדודה הגדולה.

"איך הגעת
הביתה?" שאלנו.
"השוטר מצא אותי
והביא אותי הביתה
במכונית גדולה
שלו. אבל אני לא
אברח שוב" אמרה
אחותי השובבה.
"אבל למה
ברחת?" שאלתי.
"רציתי לראות את
הסחרחרה, אז

ברחתי" סיפרה "אחר כך חיפשתי אתכן. אבל היו שם
הרבה אנשים ולא יכולתי למצוא אתכן אז בכיתי. אדם
זקן לקח אותי לתחנת המשטרה. השוטר שאל אותי
הרבה שאלות. אמרתי לו את שמי ובת כמה אני, אבל
לא ידעתי איפה אנחנו גרים. אז השוטר הסתכל בספר
גדול ואמר לי איפה אני גרה. האם השוטר יודע איפה
גרים כל הילדים הקטנים?"
"כן, הוא יודע" אמרה אמא "הוא יודע איפה גרים כל
הילדים השובבים."

השוטר שאל אותנו הרבה שאלות ורשם את התשובות
שלנו בספר גדול.
"איך קוראים לה?"
"שמה ננסי בראון."
"בת כמה ננסי בראון?"
"היא בת ארבע."
"איך היא נראית?"
"שערותיה אדומות ועיניה חומות."
"מה היא לובשת?"
"היא לובשת שמלה כחולה, גרביים לבנים ונעליים
לבנות."
"איפה אתן גרות?"
"אנחנו גרות ברחוב הגן מספר עשרים וארבע" אמרתי
"אבא שלי, אמא ואחותי ואני גרים שם."
"לכו הביתה" אמר השוטר "נמצא את האחות שלכן
ונביא אותה הביתה."
הודינו לשוטר וחזרנו הביתה. לא יכולנו לנסוע באוטובוס
כי לא נשאר לנו כסף. הלכנו ברגל. היינו רעבות מאוד
כשהגענו הביתה.
ואתם יודעים מה ראינו כשחזרנו?
ראינו את האחות הקטנה יושבת לשולחן.

7. אחותי הקטנה במסיבת יום הולדת.

היה פעם ילד קטן שגר בשכנות. קראו לו טום. אחותי הקטנה אהבה לשחק אתו. אבל טום היה ילד קטן שובב, ואחותי הייתה ילדה קטנה שובבה.

הם שיחקו בגינה ובחדר. הם דרסו את הפרחים בגינה, קטפו תפוחים ירוקים, שברו את הצעצועים שלהם ושברו את הצעצועים שלי. יום אחד הם רחצו את הבובה שלי במים מלוכלכים ולמחרת השכיבו את הדובון של טום בערוגת הפרחים.

יום אחד טום בא לאחותי הקטנה עם מכתב. הוא אמר לננסי "זה מכתב מאמא שלי. בבקשה בואי למסיבת יום הולדת שלי. נקבל תה ועוגת יום הולדת גדולה."

"אני אוהבת עוגות יום הולדת" אמרה אחותי הקטנה. היא לבשה שמלה הטובה ביותר וגרביים לבנים ונעליים לבנות.

"אל תשכחי לומר 'בקשה' ו'תודה רבה' "אמרה אמא שלי.

כשאחותי הקטנה באה למסיבת יום הולדת היא אמרה לאמא של טום:

"מה שלומך? אני רוצה עוגת יום הולדת."

אמא של טום צחקה ואמרה:

עוד מעט יבואו הילדים ואז תוכלי לקבל עוגת יום הולדת."

ואז באו הילדים ושיחקו בגינה. הם שיחקו במחבואים, הם שרו שירים ורקדו. אבל אחותי הקטנה לא רצתה לשחק. היא לא רצתה לשיר ולרקוד. וגם טום לא רצה לשחק.

"אראה לך את עוגת יום ההולדת שלי" אמר טום.

הם הלכו לחדר הגדול ושם על השולחן ראו עוגת יום הולדת יפה עם ורדים משוקולד עליה.

"או, אני אוהבת מאוד ורדים משוקולד" אמרה אחותי השובבה.

"אתן לך ורד קטן" אמר טום.

הוא נתן לאחותי הקטנה ורד אחד והיא אכלה אותו. ואז

הוא לקח ורד אחד ואכל אותו. אחותי אכלה שלושה

ורדים וטום אכל שלושה ורדים. הם לקחו את הורדים

בידיהם ומרחו שוקולד על הידיים ועל הפנים. ואז הלכו

לגינה לשחק עם הילדים האחרים.

כשאמא של טום ראתה אותם, היא לא שאלה שאלות.
היא הלכה לחדר והסתכלה על עוגת יום ההולדת. היא
כעסה מאוד.

אמא של טום אמרה לטום ללכת מיד למיטה, כי הוא
היה ילד רע ושובב. והיא אמרה לאחותי הקטנה
השובבה ללכת הביתה. וננסי חשה רע מאוד כל הלילה.
עכשיו אחותי כבר לא ילדה קטנה, אבל היא לא אוהבת
ורדים משוקולד אפילו היום.

8. אבא שומר על אחותי הקטנה.

כשהייתי ילדה קטנה ואחותי הייתה ילדה קטנה מאוד, גרנו ברחוב הגן מספר עשרים וארבע. קרוב לבית שלנו גר סנדלר. הוא תיקן את הנעליים שלי ונעליים של אחותי הקטנה. אחותי אהבה ללכת עם אמא לסנדלר. הוא היה איש זקן וקראו לו מר שמידט. אחותי הקטנה אהבה לדבר עם מר שמידט וגם הוא אהב לדבר אתה. הוא היה נותן לה קופסאות קטנות והיא אהבה לשחק בהן. אחר כך הייתה שמה את הקופסאות על המדף. למר שמידט הייתה תמונה משעשעת על הקיר. בתמונה אפשר היה לראות כלב קטן היושב בתוך נעל גדולה מאוד. אחותי הקטנה אהבה מאוד את התמונה. יום אחד אמא רצתה לקנות לי מעיל חדש. היא לא רצתה לקחת אתנו את אחותי הקטנה, כי היא הייתה קטנה מדי. אבל אחותי השובבה בכתה: "גם אני רוצה ללכת! אני רוצה ללכת." והיא בכתה ובכתה. אבל אז אמר אבא:

"את לא יכולה ללכת. אני אקח את העבודה שלי לגינה ואשמור עליך."
והוא לקח את שולחן הכתיבה שלו לגינה. הוא שם אותו ליד הספסל תחת עץ גדול. ואז לקח את העט שלו והתחיל לכתוב. אבא שלי היה סופר. הוא כתב ספרים בשביל ילדים. אחותי הסתכלה על אבא, הסתכלה ואז אמרה:
"אבא, תן לי, בבקשה, את הבובה שלי. היא בקופסה גדולה בארון."
ואבא הלך לחדרה של אמא שלי. הוא הוציא את הקופסה הגדולה מהארון ונתן אותה לאחותי הקטנה. ואז המשיך לכתוב. ואחותי הסתכלה והסתכלה על אבא ואחר כך אמרה:
"אבא, אני רוצה לשתות."
אבא הלך למטבח, לקח ספל מים והביא אותו לאחותי הקטנה. ואז המשיך שוב לכתוב.
"אבא, בבקשה" אמרה אחותי השובבה "הבובה שלי רוצה לשתות. תן גם לה ספל מים."
אבא כעס. אמר:
"הבובה שלך לא יכולה לשתות."

"אני יודעת איפה היא. היא אצל מר שמידט הזקן."
הלכנו כולנו למר שמידט ושם ראינו את אחותי הקטנה.
היא שיחקה בקופסאות קטנות.
"בואי הביתה" אמר אבא.
"אני לא רוצה" אמרה אחותי השובבה.
"בואי הביתה. כבר מאוחר. את צריכה לשתות את
החלב שלך" אמרה אמא.
"אני לא רוצה."

אז אמר מר שמידט: "קחי את התמונה ותני אותה
לבובה שלך. היא תאהב זאת." ומר שמידט הוריד את
התמונה הנהדרת מהקיר ונתן אותה לאחותי הקטנה.
אחותי הייתה

מאושרת. היא שכחה
להגיד תודה למר
שמידט ורצה מהר
הביתה.
גם אנחנו הלכנו
הביתה.

"היא יכולה, היא יכולה. היא יודעת לעצום ולפתוח
עיניים. היא יודעת להגיד א-מ-ש. היא יודעת גם לשתות."
ואז אבא לקח את שולחן הכתיבה חזרה לחדר, ולקח
אתו את העבודה שלו. הוא התיישב לשולחן והתחיל
לכתוב. וכשאחותי הקטנה פתחה את הדלת אמר:
"סגרי את הדלת ולכי מכאן. ואל תחזרי. אני עכשיו
עסוק."

הוא עבד ועבד עד שהסתכל על השעון. היה כבר
מאוחר. הוא הלך למטבח, לקח לחם, חמאה וגבינה
והלך לחפש את אחותי הקטנה. הוא חיפש בגינה. היא
לא הייתה שם. הוא חיפש בחצר. היא לא הייתה שם.
הוא לא יכול היה למצוא אותה. אז הוא יצא לרחוב ושאל
אנשים:

"אולי ראיתם ילדה קטנה עם שערות אדומות ועיניים
חומות?"

אבל האנשים ענו לו: "לא, לא ראינו."
אבא חזר הביתה. הוא לא ידע מה לעשות. כשחזרנו
הביתה אמא הלכה למטבח ואמרה:
"למה לא נתת לננסי לחם בחמאה?"
אבא סיפר לה על אחותי השובבה.
ואז אמא אמרה:

9. אחותי הקטנה בבית הספר

יום אחד אמי קיבלה מכתב מסבתא. סבתא הייתה חולה וביקשה שאמא תבוא אליה.

"קחי את אחותך אתך לבית הספר" אמרה לי אמא. "הרי היא לא תשב בשקט אפילו חמש דקות" אמרתי.

אמא כתבה מכתב למורה שלי. המורה ענתה:

"כן, ננסי יכולה לבוא לבית הספר, אם תהיה ילדה טובה."

אחותי הייתה מאושרת. היא מצאה תיק ישן של אבא והכניסה בו עפרון ופנקס. היא הלכה מוקדם לישון. היא הייתה ילדה טובה מאוד.

השעורים שלנו התחילו בשעה תשע. אבל באנו לבית הספר מוקדם יותר. אחותי אמרה "בוקר טוב" לכל אחד בחצר.

כשנכנסנו לכיתה המורה אמרה:

"ג'קי חולה. אחותך יכולה לשבת ליד השולחן שלו."

אחותי הקטנה לא דיברה. היא רק הסתכלה סביב. היא הביטה על המורה, היא הביטה על הילדים והילדות. היא הסתכלה על הלוח השחור ועל התמונות שעל הקירות.

הילדים פתחו את התיקים שלהם והוציאו עפרונות ומחברות. גם אחותי פתחה את התיק שלה והוציאה עפרון ופנקס.

המורה קראה את שמות של כל הילדים. הילדים ענו "נוכח". אבל את שמה של אחותי היא לא קראה כי היא לא הייתה תלמידה. אז אחותי השובבה קמה ואמרה "גם אני נוכחת?"

כולם צחקו. המורה נתנה לה קצת פלסטין. אחותי הקטנה עשתה פרח אדום והמורה אמרה שהוא יפה מאוד.

ואז המורה קראה לנו סיפור וגם אחותי הקשיבה. כשהמורה שאלה שאלות על הסיפור כל הילדים הרימו ידיהם וגם אחותי הרימה יד. והיא נתנה תשובה טובה. המורה אמרה "אחותך נבונה מאוד."

אחר כך ציירנו. אני ציירתי בית, אגם ועץ. אבל אחותי ציירה את המורה שלנו. היא ציירה לה עיניים קטנות, שערות שחורות ארוכות ופה גדול מאוד. "אני אוהבת את התמונה" אמרה המורה. אוהבת מאוד. "אחר כך חזרנו הביתה."

10 שן חלב

כשהייתי ילדה ואחותי הייתה ילדה קטנה מאוד, היה לנו עץ תפוחים אחרי הבית. אהבנו לקטוף תפוחים ולאכול אותם.

יום אחד אחותי הקטנה קטפה תפוח ירוק גדול מאוד. כשנגסה בו אחת השיניים שלה התנדנדה. אחותי הקטנה התחילה לבכות.

"אל תבכי" אמרה אמא "זו שן חלב. כל שיני חלב שלך תשתחררנה ושיניים חדשות תצמחנה במקומן."

אחותי הקטנה הראתה את השן שלה לכולם. היא הראתה אותה לדוור ולידיד שלה הסנדלר.

"בואי" אמרה אמא "אני אוציא אותה."

"לא, לא! אל תוציאי אותה" אמרה אחותי השובבה "אני אוהבת את השן שלי."

אבל הסנדלר אמר לה "את צריכה להראות את השן לרופא. הרופא אוהב לראות שיני חלב יפות."

"אני רוצה ללכת לרופא" אמרה אחותי השובבה לאמא

"אני רוצה לראות לו את שן החלב שלי. הוא אוהב שיני חלב יפות."

"טוב מאוד" אמרה אמא.

ואז אחותי הקטנה הלכה לרופא. היא הראתה את השן שלה לכול האנשים שפגשה שם. כולם אהבו את השן הקטנה שלה.

"השן שלך יפה מאוד" אמר הרופא "אני אוסף שיניים יפות. האם תתני לי את השן שלך? אני רוצה להראות אותה לאנשים שבאים אלי."

ואתם יודעים מה עשתה אחותי הקטנה? היא הוציאה את השן שלה ונתנה אותה לרופא.

"הנה היא" אמרה "אתה יכול לקחת אותה. אתה יכול להראות אותה לאנשים שבאים אליך."

היא הייתה ילדה קטנה משעשעת, נכון?"

11. אחותי הקטנה הולכת לתיאטרון.

פעם, כשאחותי הייתה בת ארבע, אמא לקחה אותנו לתיאטרון.

התיאטרון היה יפה. אחותי ואני אהבנו אותו מאוד.

כשהיינו בתיאטרון אחותי הקטנה לא דיברה. היא הסתכלה על המסך ועל הקירות היפים ועל הנברשות הגדולות שמעל הראשים שלנו.

היא הסתכלה על הילדים והילדות ועל האבות והאמהות שלהם. אבל כשהמסך עלה ויצא אדם קטן ומצחיק היא הסתכלה רק עליו.

שמו היה המפטי-דמפטי. הוא אמר:

"מה שלומכם, ילדות וילדים קטנים?"

"מה שלומך?" ענו כולם.

אבל אחותי הקטנה קראה:

"הלו, המפטי-דמפטי!"

כולם צחקו והמפטי-דמפטי אמר

"הלו, ילדה קטנה!"

ואז באו בובות יפות ורקדו. היו להן שמלות יפות מאוד,

כולן בלבן וכחול.

יודעים למה? אחותי הקטנה קפצה על המושב שלה
וקראה:
"ראיתי אותן. ראיתי את הבובות. הן לא בובות. הן
אוכלות גלידה. הן ילדות קטנות!"
נכון שאחותי הקטנה הייתה שובבה מאוד?

גם המפטי-דמפטי התחיל לרקוד, אבל הוא נפל על
הרצפה.
אחר כך המפטי-דמפטי אמר:
"מי רוצה לרקוד אתי?"
ואתם יודעים שאחותי הקטנה הייתה שובבה מאוד,
נכון?"
אתם יודעים מה היא עשתה?
היא רצה אל המפטי-דמפטי ואמרה:
"אני רוצה לרקוד אתך."
כולם צחקו, גם המפטי-דמפטי צחק. אז גם ילדים
אחרים רצו אליו וכולם התחילו לרקוד.
"עכשיו ילדים" אמר המפטי-דמפטי "חזרו למקומותיכם."
כל הילדים חזרו למקומות שלהם, אבל אחותי הקטנה
לא חזרה למקומה.
ואתם יודעים למה?
היא ברחה. פשוט ברחה. היא רצתה לראות את הבובות
שאחרי המסך. היא מצאה את הבובות היפות והן דיברו
עם אחותי ונתנו לה גלידה.
המפטי-דמפטי מצא את אחותי הקטנה והחזיר אותה
לאמא שלנו. כולם צחקו, אבל אמא כעסה.

12 אחותי הקטנה והילדה הטובה.

כשהייתי עוד ילדה אמרה אמא שלי לאחותי הקטנה:
"היום תבוא לבקר אותי אחד מהידידות שלי והיא תביא
אתה את הבת שלה הקטנה. שמה של הבת הזו הוא
ויני. היא ילדה טובה. גם את צריכה להיות ילדה טובה.
קחי את הצעצועים שלך ושחקי אתה בגינה."
אחותי הקטנה לבשה את השמלה הכחולה שלה,
גרביים כחולים ונעליים לבנות. היא הוציאה את
הצעצועים שלה לגינה. היא הוציאה את הבובה הגדולה
שלה מהקופסה. היא רצתה לשחק עם ויני ולהראות לה
את כל הצעצועים שלה.
"אני רוצה לשחק עם ויני. אני רוצה לשחק עם ויני. מתי
היא תבוא?" אמרה ננסי. בסוף ויני ואמא שלה באו. ננסי
רצה לדלת ופתחה אותה. ויני לבשה שמלה כחולה
וגרביים כחולים. אחותי הקטנה לא אמרה 'מה שלומך'
כמו ילדה טובה. היא אמרה:
"גרביים כחולים גם כן."
אמא של ויני צחקה. אבל ויני לא צחקה. היא אמרה:
"מה שלומך?"
היא הייתה ילדה טובה מאוד. נכון?

אמא שלי ואמא של ויני ישבו על הספסל בגינה ודיברו,
וויני ואחותי הקטנה הלכו לשחק. אחותי הקטנה הראתה
לוויני את כל הצעצועים שלה וגם את הבובה הגדולה.
"האם הבובה שלי מוצאת חן בעיניך?" שאלה אחותי
הקטנה. אבל ויני לא ענתה. היא לא אמרה מילה.
"את יכולה לדבר?" שאלה אחותי הקטנה.
"כן, אני יכולה" ענתה ויני.
"את רוצה לשחק עם הצעצועים שלי?" שאלה אחותי.
"לא, תודה" אמרה ויני.
"את רוצה לרוץ?" שאלה אחותי.

אחרי התה ויני ואמא שלה הלכו הביתה. ויני אמרה:
"תודה רבה. שלום."
אחרי שהן הלכו אחותי השובבה אמרה לאמא:
"אני לא רוצה להיות ילדה טובה."
"מדוע את לא רוצה להיות ילדה טובה?" שאלה אמא.
"אני אוהבת יותר מדי לאכול עוגה."
היא הייתה ילדה משעשעת, נכון?

"לא, תודה. חם מדי" אמרה ויני.
"את רוצה לשחק במחבואים?" שאלה אחותי.
"לא, תודה. אני לא אוהבת מחבואים" אמרה ויני.
"אולי את רוצה לקטוף תפוחים?" שאלה אחותי הקטנה.
"לא, אני לא אוהבת לקטוף תפוחים" אמרה ויני.
"מה את רוצה לעשות?" שאלה אחותי הקטנה.
"אני רוצה לקרוא ספר" אמרה ויני.
ויני הייתה בת שש. היא הלכה לבית ספר. היא ידעה
לקרוא.

הילדות נכנסו לבית. ויני לקחה אחד מהספרים שלי
והתחילה לקרוא בו. אבל אחותי הקטנה לא הלכה לבית
הספר. היא לא ידעה לקרוא. אז היא רצה לגינה, קטפה
תפוחים ופרחים, וכשהגיע זמן לשתות תה ידיה היו
מלוכלכות ופניה היו מלוכלכים, וגם השמלה שלה הייתה
מלוכלכת.

אמא שלי שמה עוגה גדולה על השולחן. היא אמרה
לויני:

"קחי לך קצת עוגה, ויני."
"תודה לך" אמרה ויני ולקחה חתיכה קטנה של עוגה.
אבל אחותי השובבה הקטנה לקחה חתיכה גדולה של
עוגה. היא אהבה מאוד עוגה.

13. אחותי הקטנה היא בת חמש.

כשאחותי הקטנה הייתה בת חמש היא הלכה לבית הספר. היא הלכה לבית הספר מדי יום. השעורים התחילו בשעה תשע. באחת-עשרה הייתה לילדים הפסקה קצרה. בשעה אחת הילדים אכלו ארוחת צהריים בבית הספר. חלק מהילדים הלכו לאכול בבית, אבל אחותי לא הלכה הביתה לאכול כי גרנו רחוק מבית הספר.

אחרי הארוחה שיחקנו בחצר והיו לנו עוד שני שעורים. הלימודים הסתיימו בשעה ארבע ואמא באה לקחת את אחותי הביתה.

ננסי למדה בבית הספר הרבה דברים. היא למדה לקרוא, לכתוב ולספור. היא יכלה עכשיו לאיית יפה את שמה.

היא למדה על חיות. למדה שחיות נותנות לנו חלב וצמר.

ערב אחד, כשהכינה את התיק שלה ושמה בו ספרים, עטים ועפרונות, היא הכניסה גם את הבובה שלה. כן,

היא לקחה את הבובה לבית הספר. בשיעור הראשון היא שמה את הבובה על השולחן שלה. "אסור להביא את הבובה שלך לבית הספר" אמרה המורה "את עכשיו ילדה גדולה. את צריכה ללמוד לקרוא, לכתוב ולספור. עם הבובה את תשחקי בבית." המורה חזרה שוב ושוב שהיא לא צריכה להביא את הבובה לבית הספר. אבל אחותי הקטנה הייתה שובבה מאוד. "אני לא משחקת בבית הספר עם הבובה" אמרה

"הבובה שלי בת חמש וגם היא צריכה ללכת לבית הספר."

אחותי למדה לא רק לקרוא ולכתוב. היא גם למדה לענות לטלפון. היא אמרה "הלו" ואחר כך "אקרא לאמא שלי." ואם אמא לא הייתה בבית היא אמרה "אוכל לקבל את ההודעה שלך?"

יום אחד אמא לא הייתה בבית כשהטלפון צלצל. "גברת בראון לא בבית" אמרה אחותי הקטנה "אוכל לקבל את ההודעה שלך?"

"אני מורה של ננסי. אמרי בבקשה לגברת בראון שננסי לא צריכה להביא את הבובה שלה לבית הספר." ואתם יודעים מה עשתה אחותי השובבה? היא לא סיפרה זאת לאמא שלנו.

למחרת היא לקחה שוב את הבובה לבית הספר. המורה כתבה מכתב לאמא שלנו ונתנה לי אותו. היא אמרה:

"אל תשכחי לתת היום את המכתב לאמא שלך." אמא הכניסה את הבובה של אחותי השובבה לקופסה ושמה את הקופסה לארון. ואחותי הקטנה לא קיבלה עוגה לארוחת ערב.

14. אחותי הקטנה לומדת לסרוג.

כשאחותי הקטנה הייתה בת חמש והלכה כבר לבית הספר, באה לגור בשכנות אישה נחמדה עם בעלה. שמה של האישה היה גברת ג'ונס, אך אחותי הקטנה קראה לה גברת קקאו ג'ונס. כי בקיץ, בחופש הגדול אחותי הלכה מדי בוקר לגברת ג'ונס לשתות קקאו. לגברת ג'ונס לא היו ילדים והיא לא אהבה לשתות לבד קקאו שלה. היא אהבה לדבר עם אחותי הקטנה. הן היו ידידות טובות. לכן גם אחותי הקטנה קראה לה גברת קקאו ג'ונס.

גברת ג'ונס אהבה לסרוג. היא סרגה בבוקר ובערב והיא סרגה גם בזמן התה, כשבאו לבקר ידידיה. היא דיברה וסרגה. היא סרגה דברים נחמדים בשביל אחותי, בשבילי וגם בשביל הבובות שלנו.

יום אחד שאלה גברת ג'ונס את אחותי: "אולי תרצי ללמוד סריגה?"

"לא במיוחד" ענתה אחותי הקטנה.

"אבל אם תדעי לסרוג תוכלי לעשות מתנות לאמא שלך, לאבא ולאחותך" אמרה גברת ג'ונס.

"אני אוהבת לעשות מתנות. תלמדי אותי לסרוג" אמרה אחותי הקטנה.

גברת ג'ונס נתנה לאחותי קצת צמר ושני מחטים והסבירה לה איך סורגים. אבל אחותי הקטנה לא למדה לסרוג טוב. היא לא אהבה לשבת במקום אחד, היא אהבה לרוץ ולשחק.

בעלה של גברת ג'ונס היה איש נחמד גם הוא. הוא אהב לדבר עם אחותי הקטנה. הוא היה מצחיק בעיניה.

"בחודש הבא יהיה יום הולדת של מר ג'ונס" אמרה גברת ג'ונס "ואני רוצה לסרוג לו מתנה."

אחותי הקטנה לא אמרה מילה, אך לקחה קצת צמר. היא רצתה לעשות מתנה למר ג'ונס. היא רצתה לסרוג לו צעיף ארוך. היא לקחה צמר צהוב, ירוק, אדום וכחול וסרגה צעיף. הצעיף שלה היה צהוב וירוק, אדום וכחול, אבל לא היה ארוך מאוד. הוא היה קצר כי אחותי הקטנה לא ידעה לסרוג טוב.

היא לא רצתה להראות לנו את הצעיף ולכן סרגה אותו בסככה או בגינה, תחת עץ התפוח.

ביום ההולדת נתנה ננסי את הצעיף למר ג'ונס.

"תודה לך" אמר מר ג'ונס "אני מאוד אוהב את הצעיף שלך. הוא יפה מאוד. אני אלבש אותו רק בימי חג."

15. אחותי הקטנה וצ'רלי המסכן.

כשהייתי עוד ילדה קטנה, ואחותי ננסי הייתה ילדה קטנה מאוד, היא עזרה לגברת ג'ונס בעבודות הבית שלה.

גברת ג'ונס עבדה קשה ושמרה על בית נקי מאוד. היא שמחה מאוד כשאחותי הקטנה באה לעזור לה. גברת ג'ונס טאטאה את הבית במטאטא גדול ולאחותי היא קנתה מטאטא קטן אדום.

"טאטא" היה אומר המטאטא הגדול.

"טאטא" היה אומר המטאטא הקטן של אחותי הקטנה. לפעמים גברת ג'ונס אמרה "אוי, הגב המסכן שלי."

ואחותי הקטנה אמרה "אוי, הגב המסכן שלי!"

יום אחד גברת ג'ונס קנתה שואב אבק.

שואב האבק טאטא יפה מאוד את הרצפה, אבל עשה

הרבה רעש ואחותי הקטנה לא אהבה זאת.

"אני לא אוהבת את שואב האבק שלך" אמרה.

"אבל הוא עוזר לי לנקות את הבית" אמרה גברת ג'ונס.

"אני עוזרת לך לנקות את הבית שלך. אני לא אוהבת

את הרעש" אמרה אחותי הקטנה והיא לא הלכה לגברת ג'ונס.

היא לא הלכה לגברת ג'ונס במשך שבוע. היא לא הלכה לשם שבעה ימים.

יום אחד גברת ג'ונס בא לבקר את אחותי הקטנה ואמרה לה:

"צ'רלי המסכן רוצה מאוד לאכול."

"מי רוצה לאכול?" שאלה אחותי הקטנה.

"צ'רלי, שואב האבק" אמרה גברת ג'ונס.

"הוא יכול לאכול?" שאלה אחותי הקטנה.

"כן, הוא יכול. את רוצה לראות איך הוא אוכל?"

"כן, אני רוצה" אמרה אחותי הקטנה ורצה לגברת ג'ונס.

היא ראתה את שואב האבק על הרצפה בחדר. גברת

ג'ונס שמה כמה חתיכות ניר על הרצפה, וצ'רלי "אכל"

אותן. ואז גם אחותי הקטנה שמה חתיכות ניר על

הרצפה והן קפצו לפיו של צ'רלי. זה היה מבדח מאוד.

עכשיו אחותי הקטנה לא פחדה יותר כששואב האבק

עשה הרבה רעש.

"צ'רלי המסכן רוצה לאכול" אמרה.

16, אחותי הקטנה בחופשת הלימודים.

אחותי הקטנה אהבה את בית הספר, אבל את החופשה אהבה יותר מבית הספר. ביום ראשון של החופש הגדול אמרה לאמא ולאבא

"אנא, קחו אותי למקום אחר בכל יום של החופשה."
"טוב מאוד" אמר אבא.

ביום ראשון הוא לקח את אחותי לגן החיות. היא ראתה את כל החיות שם. את הפילים הגדולים, ואת הקופים המשעשעים, דובים חומים ודובים לבנים, הנמרים ואריה גדול.

כשאחותי הקטנה חזרה הביתה היא דיברה על החיות שראתה בגן החיות.

ביום שני אמא, אחותי ואני נסענו לכפר. הלכנו לאגם. ליד האגם היה מקום נהדר. היו שם עצים ירוקים רבים, וגם פרחים אדומים וכחולים. קטפנו קצת פרחים.

ופתאום ראינו אווז גדול לבן. האווז הבהיל את אחותי הקטנה. חזרנו הביתה מאוחר. אחותי הקטנה סיפרה לאבא שלנו על האזור כולו, על האגם והפרחים ועל האווז הלבן הגדול.

ביום השלישי אמא לקחה אותנו לים. היה מזג אוויר יפה. הים היה כחול והשמיים היו כחולים. ראינו הרבה סירות קטנות ושתי סירות מפרש. אספנו אבנים קטנות במים, ושיחקנו על החוף. בדרך הביתה אחותי ישנה ברכבת.

ביום רביעי אבא לקח את אחותי הקטנה לגן ציבורי. בגן הזה היה טוב לשחק. הרבה ילדים באו לשם מדי יום. אחותי שיחקה בכדור ונסעה שלוש פעמים על סחרחרה. בגן היה אגם גדול. בא לשם ילד עם כלב. הילד זרק מקל למים והכלב שחה לשם, לקח את המקל בשיניים והביא אותו לילד. אחותי ואבא הסתכלו איך הילד משחק עם הכלב.

ביום חמישי אמא לקחה אותנו לתיאטרון.

כשחזרנו, אחותי הלכה לגברת קקאו ג'ונס וסיפרה לה על התיאטרון. ננסי רצתה ללכת גם לסנדלר, אבל אמא אמרה לה שזה כבר מאוחר.

ביום שישי הלכנו כולנו לקרקס. נהנינו לראות את הליצנים. הם היו מצחיקים מאוד. אהבנו גם את הקופים. הקופים אכלו ארוחה. הם ישבו ליד שולחנות קטנים. הם אכלו עם כפות קטנות. הם שתו חלב מבקבוק. ראינו גם פיל גדול ופיל תינוק.

בשבת אחותי אמרה בבוקר:
"היום אני חולה."

בא הרופא עם התיק שלו ונתן לאחותי תרופה. הוא נתן לה גם בקבוק קטן של תרופה בשביל הבובה שלה.
"אני לא משחקת עכשיו עם הבובה שלי" אמרה אחותי הקטנה "אני עכשיו ילדה גדולה ואני הולכת לבית הספר."

"אבל עכשיו את בחופשה אמר הרופא."
"נכון. אני בחופשה. אבל ביום ראשון הלכתי לגן החיות, ביום שני הלכתי לכפר, ביום שלישי הלכנו לים, ביום

רביעי הלכתי עם אבא לגן ציבורי, ביום חמישי הלכתי לתיאטרון וביום שישי היינו כולנו בקרקס. רציתי ללכת למקום שונה כל יום."
"זה רע מאוד" אמר הרופא, עכשיו את צריכה להישאר בבית ולשחק עם הבובה שלך בגינה. את צריכה לתת לה ארוחת בוקר וארוחת צהריים ואת צריכה להשכיב אותה מוקדם לישון. גם בעצמך את צריכה ללכת מוקדם לישון."

וכך אחותי לא הלכה למקום שונה כל יום החופשה. היא נשארה בבית ושיחקה עם הבובה שלה בגינה. אך בגמר החופשה, כשהגיע הזמן ללכת לבית הספר אמא שמה את הבובה שוב לקופסה.
"אל תשימי אותה בקופסה. לא אקח אותה לבית הספר. אני עכשיו ילדה גדולה" אמרה ננסי.
לא אספר לכם יותר סיפורים על אחותי הקטנה, השובבה. ננסי היום כבר בחורה גדולה והיא כבר לא שובבה.

}אבל בכל זאת דורותי אדוורדס, המחברת, כתבה עוד ארבעה ספרים על אחותה הקטנה.)